

Бивши начелник Генералштаба Војске Југославије, министар одбране и хашки осуђеник генерал Драгољуб Ојданић у свом првом интервјуу од повратка из Хага за „[Ало!](#)“ говори о свим темама о којима је до сада ћутао.



Свој боравак у Хашком суду назива мучилиште и открива нам како се дружио са хрватским генералом Праљком, као и шта мисли о Ратку Младићу, Слободану Милошевићу, Александру Вулину...

Хаг се коначно затвара, како сада, после толико година, гледате на тај суд?

- После два трагична догађаја, несхватљиве пресуде, легенди српског отпора, генералу Ратку Младићу и самоубиства хрватског генерала Слободана Праљка, који ми је био први комшија у Хагу, све о том суду је и више него јасно. С друге стране, сваког патриоту раније изрицање ослобађајућих пресуда доказаним злочинцима о којима се све зна максимално иритира и вређа његово људско достојанство. Заиста је депласирано после

свега било шта рећи о тој лакрдији међународне правде. Исто се односи и на Тужилаштво.

Шта мислите о оптужници против косовске групе?

- Тема је исувише широка да би се укратко дао одговор на њу. Но, покушаћу ипак нешто да вам објасним. Нажалост, по питању оптужнице која се подигла тадашња власт, стручни и научни кругови у Србији су, углавном, ћутали. Никакве финасијске помоћи државе за одбрану оптужених није било, за разлику од онога шта је Хрватска радила. Оптужница подигнута против косовске групе само два месеца од почетка срамне агресије ничим се не може објаснити. Она врви лажима и неистинама. И лаику је јасно да је циљ оптужнице, између осталог, био да браниоце своје земље прогласи злочинцима, а агресора жртвом.

Косовску групу су теретили за прогон Албанаца?

- Сви догађаји за које се терети косовска група, сем Рачка, десили су се за време агресије НАТО на СРЈ. Несхватљиво звучи тврдња Тужилаштва да је „хуманитарна катастрофа“ настала у „планираној и усаглашеној кампањи, гранатирања градова и села, паљењу домова сеоских домаћинстава и пословних објеката, депортацији, пресељавању и прогону на стотине хиљада косовских Албанаца“. Испада да се ВЈ ничим другим није бавио него прогоном Албанаца, а зна се да је он морао чувати границе и свакодневно спречавати упаде терориста са територије Албаније и западног дела Македоније, често водећи тешке борбе. Онда се јасно може видети да је ВЈ, и да је хтео и да је постојао такав план, није могао бити ангажован, како оптужница тврди, у „прогону Албанаца“.

Како коментаришете првостепену пресуду Ратку Младићу?

- Суд народа је рекао своје, а то је ишло у прилог славном генералу српског народа и његове војске, који ће, без обзира на пресуду, ући у историју српског народа. Неспорно је да је његов допринос у стварању Републике Српске немерљив.

Да ли је било доказа за протеривање Албанаца?

- У оптужници, што је најжалосније, нема ниједне речи о стварним узроцима изласка албанског становништва ван КиМ, што је, према мојој оцени, захтевало потребу да се одбрана оптужених у судском процесу појави са експертизом на ту тему, до чега, нажалост, није дошло. Оптужница одише ставом да су они који су у складу с Уставом, као највишим правним актом у свакој земљи, па и у нашој, малтене из авантуристичких побуда водили борбу са терористима и бранили земљу.

Зашто су у Куманову тражили убрзан одлазак војске са КиМ?

- Представници НАТО су у току преговора у Куманову (јуни 1999.) захтевали убрзани одлазак југословенских снага са КиМ, дајући гаранције да неће доћи до безбедносног вакуума, а дошло је. Ово указује на њихову намеру да индиректно омогуће шиптарским терористима да етнички очисте КиМ. О томе у оптужници такође нема ни речи.

Како коментаришете приче о лажираним исказима сведока?

- Рећи ћу само једну, на први поглед бизарну ствар. Све 503 изјаве Албанаца су међусобно сличне као јаје јајету. Све следе исти редослед, сви сведоци су на исти начин видели и описали неки догађај, сви су на исти начин убијени, дејством отпозади, гађајући их у потиљак. Сви говоре истим речником, без обзира на то да ли су радници, сељаци, интелектуалци и слично. Сви до једног су тврдили да они нису видели и доживели дејство НАТО, што нам много говори о валидности поменутих изјава. Изјаве страних сведока такође је диктирало Тужилаштво.

Како сте поднели то хашко мучилиште?

- Добро сте рекли, хашко мучилиште. Све се одвијало строго по регулисаном кућном реду у притворској јединици. Од свега у току 24 часа, онда кад нисмо били у судници, имали смо две шетње, једну пре подне у трајању до једног сата и другу по подне у трајању од пола сата до 40 минута. Једном до два пута недељно планиран је термин за

спортске активности у трајању највише до једног часа за оне који показују интерес за исте. Они који из разних разлога не оду у шетњу или на спорт остају у ћелији закључани и раде према властитом плану. Нема сумње, то је било превелико интелектуално и психичко оптерећење, што је полако, али сигурно разарало сваког појединца, а сви смо практично били у поодмаклим годинама и кад смо остварили пензије и миран живот, ми смо ни криви ни дужни заглавили у притвор, по првостепеној пресуди, без икаквих доказа, осуђени драконским казнама.

С ким сте се највише дружили у Хагу?

- Из оправданих разлога, највише сам се дружио с онима који су, у различитим периодима, били са мном на спрату. Није било дружења само на националној основи. Напротив, испада супротно. Најдуже сам био на спрату заједно са групом Хрвата, херцеговачких генерала, којој је припадао и сада покојни генерал Праљак. За те људе имам само речи хвале. Иначе, на спрату сам се највише дружио са Шаиновићем, са којим сам имао суседну ћелију и са дивним човеком Стојаном Жупљанином. Док нису отишли на издржавање изречене казне, највише сам се дружио и са Момчилом Крајишником и Миланом Мартићем. То су ретко добри, али истовремено и специфични људи.

Како коментаришете чињеницу да су скоро сви истакнути српски генерали, Лазаревић, Павковић, Перишић и ви завршили у Хагу?

- Одговор је дала Ненси Петерсон, аутор оптужнице против Слободана Милошевића и осталих. Она је рекла: "Тада се мислило да када се ти генерали буду суочили са тежином оптужби, показаће прстом на Милошевића". Сваки даљи коментар је сувишан. И припадници ВЈ и грађани Србије врло добро знају о каквим се људима и генералима ради. Да је среће, та имена већ данас треба исписивати, без двоумљења, златним словима.

Како сте доживели реакције поводом идеје ангажована генерала Лазаревића?

- Образложење које опозиција овим поводом даје бесмислена су и увредљива. Ко ме смета један такав човек и генерал који је у току 1998. и 1999. године, заједно са својим нижим командатима, командирима и својим претпостављеним, генералом Павковићем,

уложио задњи атом снаге и умећа како би сузбио захуктали тероризам на КиМ. Лаза је човек који треба бити понос генералске елите, њене војске, ове државе и народа. Жалосно је да је требало да прође толико година да се појави министар одбране Александар Вулин који је на прави начин спознао положај оптужених и осуђених. Дајем себи за право да му честитам на свим револуционарним, патриотским и часним идејама које је врло брзо покренуо. Уверен сам да ће истрајати у њиховом остварењу. Има пуну подршку од борачког и командног кадра ВЈ из периода срамне агесије на СРЈ и самог народа.

Како то да Хаг није занимало протеривање Срба и неалбанаца са КиМ?

- О хуманитарној катастрофи те прогону Срба и другог неалбанског становништва по завршетку агесије на СРЈ, након повлачења наших снага са КиМ, у оптужници Хашког трибунала нема ни речи. Ово треба да боли сваког поштеног човека на планети.

([Дарко Злојутро / Ало](#))